

25 Ιουνίου 2020

Από το νέο βιβλίο του Αλέξανδρου Κοσματόπουλου «Λύτρον λύπης, Ο Απόστολος Παύλος και οι Επιστολές του»

[Πολιτισμός / Εκδόσεις](#)

Αλέξανδρος Κοσματόπουλος

Λύτρον λύπης

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ Ἐπιστολές του

Αλέξανδρος Κοσματόπουλος

Λύτρον λύπης

Ο Απόστολος Παῦλος καί οἱ Ἐπιστολές του

Εκδόσεις
Αθανασίου Αλτιντζή

Το εξώφυλλο του βιβλίου «Λύτρον λύπης,
Ο Απόστολος Παῦλος και οι Επιστολές
του».

Προδημοσίευση από το βιβλίο «Λύτρον λύπης, Ο Απόστολος Παῦλος και οι Επιστολές του», του γνωστού συγγραφέα Αλέξανδρου Κοσματόπουλου, που μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Αθανάσιος Αλτιντζής. Πρόκειται για το κεφάλαιο “Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται”. Το εξώφυλλο του βιβλίου κοσμεί ἔργο της εικαστικού Ὀλγας Σταυρίδου.

Εἶναι ἀξιο θαυμασμοῦ πῶς ο Παῦλος στέκεται ἀντίκρου στις ἀποκαλύψεις και τα οράματα που εἶχε. Οι ἀποκαλύψεις του ξεπερνούν τις ἀνθρώπινες ἐμπειρίες και την ἀνθρώπινη νόηση. Το μόνο που μπορούμε εἶναι να σταθούμε σιωπηλοί ἀπέναντι στα λεγόμενά του, και ἴσως ἡ βουβή ἐνατένισή μας μάς πείσει για την ἀλήθεια τους.

Ὅμως περισσότερο πείθει το γεγονός ὅτι ο ἀπόστολος δεν ἐπαίρεται γι’ αυτές, ἀλλά για τις ἀδυναμίες του, δεν καυχίεται για ὅσα του ἀποκάλυψε ο Θεός, ἀλλά για τις κακουχίες και τα βάσανά του. Τούτο μας φανερώνει την ἀνθρώπινη πλευρά του Παύλου, που ἀγγίζει τον καθένα, ἀλλά και την βαθιά σχέση του, την περιχώρησή του, με τον Σταυρό του Χριστοῦ.

Ο Παῦλος μιλώντας για τις ἀποκαλύψεις που δέχτηκε, δεν ἀναφέρεται ἀμεσα στον ἴδιο, ὅτι δηλαδή αὐτός ἦταν ο δέκτης της ἀποκαλύψεως, ἀλλά μιλά σαν να πρόκειται για ἕναν τρίτο ἄνθρωπο που δέχτηκε την ἀποκάλυψη: “Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ προ ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἶτε ἐκτός του

σώματος ουκ οίδα• ο Θεός οίδεν• αρπαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού. και οίδα τον τοιούτον άνθρωπον, είτε εν σώματι είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν, ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν ανθρώπω λαλήσαι. υπέρ του τοιούτου καυχήσομαι, υπέρ δε εμαυτού ου καυχήσομαι ει μη εν ταις ασθενείαις μου (Κορ. Β' 12, 2-5). (Ξέρω έναν άνθρωπο του Χριστού, ο οποίος πριν από δεκατέσσερα χρόνια - είτε με το σώμα δεν ξέρω, είτε εκτός του σώματος δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει - αρπάχτηκε μέχρι τον τρίτο ουρανό. Και ξέρω ότι ο άνθρωπος αυτός - είτε με το σώμα είτε εκτός σώματος δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει - αρπάχτηκε στον παράδεισο και άκουσε άρρητα λόγια, τα οποία δεν είναι δυνατόν άνθρωπος να λαλήσει. Για έναν τέτοιο άνθρωπο θα καυχηθώ, όμως για τον εαυτό μου δεν θα καυχηθώ, παρά μόνο για τις αδυναμίες μου).

Η εμπειρία του Παύλου αναφέρεται στην μετά θάνατο ζωή των ανθρώπων μέσα στη δόξα του Θεού, εκείνων που ενστερνίστηκαν την αγάπη του Χριστού, και έπαθαν για την αγάπη του Χριστού, όπου ο Παύλος άκουσε λόγια που η ανθρώπινη γλώσσα δεν μπορεί να εκφράσει. Για να μην υπερηφανεύεται για τις αποκαλύψεις και τα οράματα που είχε, ο Θεός του έδωσε «σκόλωπα εν σαρκί», απ' τον οποίο τρεις φορές παρακάλεσε τον Θεό να τον απαλλάξει, για να λάβει την απάντηση: "Άρκεί σοι η χάρις μου• η γαρ δύναμής μου εν ασθενεία τελειούται" (Κορ. Β' 12, 9). (Σου είναι αρκετή η Χάρη μου, διότι η δύναμή μου γίνεται τέλεια στην αδυναμία).

Η ρήση αυτή παραπέμπει στη σταύρωση του Χριστού, που από καταισχύνη και όνειδος μετατρέπεται σε θρίαμβο επί των δυνάμεων του σκότους που κυριαρχούν στην ανθρωπότητα από καταβολής κόσμου. Ο Χριστός διά του Σταυρού γίνεται πρότυπο για όλους και ταυτοχρόνως ανήκει σε όλους. Ένα πρότυπο στο οποίο δεν εμφιλοχωρεί κανενός είδους ανταγωνισμός, και όπου δεν υποτιμάται κανένας άνθρωπος.

Η σταύρωση είναι επακόλουθο της ταπεινής γέννησης του Χριστού, που δεν συνοδεύεται από καμιά επίδειξη δύναμης και ισχύος. Εκτός από την παρουσία των αγγέλων που υμνούν τη γέννησή του και εμφανίζονται μόνο στους αγραυλούντες ποιμένες, δεν υπάρχει κανένα τρομακτικό σημείο μεγαλείου και δέους. Συμβαίνει κρυφά, μακριά από τα μάτια των ανθρώπων. Έτσι τελειούται η δύναμη του Θεού.

Ποιος μπορεί να είναι ο «σκόλωψ εν σαρκί» που αναφέρει ο απόστολος; Προφανώς κάποια ασθένεια που τον ταλάνιζε, για την οποία μόνον εικασίες μπορούμε να κάνουμε. Στην προς Γαλάτας επιστολή γίνεται νύξη για μια αρρώστια, που από καιρού εις καιρόν έκανε την εξωτερική του όψη αποκρουστική: "Οίδατε δε ότι δι' ασθένειαν της σαρκός ευηγγελισάμην υμίν το πρότερον, και τον πειρασμόν μου τον εν σαρκί μου ουκ εξουθενήσατε ουδέ εξεπτύσατε, αλλ' ως άγγελον Θεού εδέξασθέ με, ως Χριστόν Ιησούν" (Γαλ. 4, 13-14). (Ξέρετε ότι την προηγούμενη

φορά έμεινα κοντά σας για να κηρύξω το ευαγγέλιο λόγω σωματικής ασθένειας. Και παρότι το σώμα μου ήταν για σας πειρασμός, δεν με περιφρονήσατε ούτε αηδιάσατε, αλλά με δεχτήκατε σαν άγγελο του Θεού, σαν τον ίδιο τον Ιησού Χριστό). Αλλά οι Γαλάτες, αν το μπορούσαν, και αυτά τα μάτια τους θα τα έβγαζαν και θα του τα έδιναν (Γαλ. 4, 15). Ίσως μ' αυτά τα λόγια ο απόστολος να υπαινίσσεται ότι ή αρρώστια του είχε να κάνει με πάθηση των οφθαλμών, γι' αυτό και υπαγόρευε τις επιστολές του.

Ο Χριστός, αν και σταυρώθηκε εν αδυναμία, ζει εν δυνάμει, και μιλά στους Κορινθίους μέσω του Παύλου. Ο Παύλος είχε πάει δύο φορές στην Κόρινθο και στην επιστολή του αυτή αναγγέλλει την τρίτη επίσκεψή του στην πόλη, η οποία πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο του 57 μ.Χ. Εκεί παρέμεινε τρεις μήνες και αναχώρησε κατόπιν για την Ιερουσαλήμ, μαζί με την συνεισφορά που η αγάπη της εκκλησίας της Κορίνθου προσέφερε.

Ο Παύλος ολοκληρώνοντας την επιστολή του αυτή καλεί τους Κορινθίους να εξετάζουν τον εαυτό τους και να τον δοκιμάζουν, ώστε να στέκονται σταθεροί στην πίστη. Να αναγνωρίσουν ότι ο Ιησούς Χριστός βρίσκεται και ζει μέσα τους, και πως πορεύονται με τη χάρη του και τη δύναμή του.

“Λοιπόν, αδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλείσθε, το αυτό φρονείτε, ειρηνεύετε• και ο Θεός της αγάπης και ειρήνης έσται μεθ' υμών. Ασπάσασθε αλλήλους εν αγίω φιλήματι. ασπάζονται υμάς οι άγιοι πάντες (Κορ. Β' 13, 11-12). (Λοιπόν, αδελφοί, να χαίρεστε, να καταρτίζεστε πνευματικά, να παραστέκεστε ο ένας στον άλλον, να έχετε το ίδιο φρόνημα, να ειρηνεύετε, και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης θα είναι μαζί σας. Ασπαστείτε ο ένας τον άλλον με φίλημα άγιο. Σας χαιρετούν όλοι οι άγιοι).

Ο Θεός Λόγος είναι ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης. Και όπου αγάπη Χριστού εκεί ειρήνη, εκεί φιλαλληλία, εκεί αλληλο-περιχώρηση και πνευματικός καταρτισμός. Εκεί η παρουσία του Θεού αποτελεί απτή πραγματικότητα.

Ο Αλέξανδρος Κοσματόπουλος

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1947, όπου και σπούδασε Αγγλική Φιλολογία. Έχει ασχοληθεί με τον πεζό και ποιητικό λόγο, το δοκίμιο και τη μετάφραση. Η συγγραφή αποτέλεσε το εργαλείο των πνευματικών αναζητήσεών του, που τον οδήγησε στα Ευαγγέλια και στις Επιστολές του Αποστόλου Παύλου, πιστεύοντας ότι η εντρύφηση στα κείμενα της Καινής αλλά και της Παλαιάς Διαθήκης φέρνει πιο κοντά στον Χριστό και στον λόγο Του, που αποτελεί αδήριτη ανάγκη για την πνευματική και ψυχική ολοκλήρωση του ανθρώπου στην εποχή μας, αλλά και σε όλες τις εποχές. Μένει στη Θεσσαλονίκη.

Ορισμένα από τα έργα του είναι: “Τα δύο φορέματα”, μυθιστόρημα, “Το άλγος της αφής”, πεζογράφημα, “Αναβαθμοί και Στάσιμα”, σύνθεση πεζογραφημάτων και ποιημάτων, Λόγος εις Νίκον Γαβριήλ Πεντζίκη, δοκίμιο ιχνηλασίας, “Ο πιο σύντομος δρόμος”, πεζογράφημα, “Θηριομαχία”, δύο κείμενα, ένα για τον άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο και ένα για τους ασκητές της Θηβαΐδας, “Ο Αγρός του Αίματος”, πεζογράφημα, “Τώρα και πάντοτε, Σημειώσεις στις Γραφές του Ισαάκ του Σύρου”, “Το Αναγνωστικό των ευαγγελίων”, εντύπωση στον θείο λόγο.

<https://bit.ly/2BzXNle>